

ÁMOS

ŠKOLNÍ ČASOPIS GYMNÁZIA TŘINEC

Duben 2024, 4. vydání školního roku 23/24

V tomto čísle:

Reportáž

Podívali jsme se, jak vypadá
Debata bez cenzury

Jak proběhlo školení časopisu
a televize na Beskydce?

Jarní tradice, o kterých jste
ještě neslyšeli

Rozhovor

Nejoblíbenější hudba
gympláků

Jak dopadl kurz Alfa?

Recenze

Návštěva staré dámy jako
přehnaný obraz společnosti

Zábava

Nová dávka hlášek a memes
z dílny naší školy

Vyluštíte si s námi šifru?

NÁŠ TIP

Chybět, či nechybět

Článek o absencích naleznete na stranách 4-5.

NÁŠ TÝM

aneb Kdo pro vás
vytvořil toto číslo

Alice Burdová, 5.A
Bety Szlaurová, 5.A
šéfredaktorky srdcem i duší

Michal Foff
učitelský dozor

Janča Balcárková, 3.E
sazečka a hlavní grafik

Sára Šimonová, 5.A
Mája Divišová, 4.A
špičkové ilustrátorky

Teri Twardziková, 3.E
rádce přes maturitní četbu

Eliška Hubáčková, 3.D
všestranná žurnalistka

Šárka Labajová, 6.A
nadaná spisovatelka

Stella Martynková, 2.A
nadějná reportérka

Rút Borská, 4.A
hudební expertka

Adam Slaninák, 6.A
nadšenec tak trochu do všeho

Vanes Gachová, 6.A
oddaná časopisačka

Míša Horáček, 4.A
časopisák plný nápadů

dále spolupracovali:

Jane Sikorová, 5.A
Anonymní pomocníci

**Chceš se přidat?
Neváhej a napiš!**

Obsah

Rozhovory a ankety

Filip Neruda a Johana Bázlerová nejen o volbách 16-17

Kurz Alfa 20-21

Co poslouchají studenti? 22-23

Reportáže a vzdělávací

Omlouvání absence 4-5

Debata bez cenzury 6-8

Byl jednou jeden lyžák 10

Co všechno jsme zažili (na Beskydce) 11

Jaro jako bod obnovy 18-19

Apríl – den plný humoru a kreativity 19-20

Tvorba studentů

Příběh: Poprvé 8-9

Recenze

Maturitní četba: Návštěva staré dámy 14-15

Zábava

Memes 12-13

Hlášky 13

Šifra 24

@CASOPIS.AMOS

Drazí čtenáři, právě čtete již předposlední číslo časopisu v tomto školním roce. Tak si pojdme představit, co všechno v něm najdete.

Absence na naší škole, pouze 3 sick-days. Co si o novém systému myslí studenti a co učitelé? Dále zajímavý článek o Debatě bez cenzury v Havířově a další hloubavý příběh z dílny Šárky Labajové.

Jak to dopadá, když na lyžáku chybí sníh? Zjistíte v článku – Byl jednou jeden lyžák!

Každý se snad už za svůj život setkal s povedenými i nepovedenými pranky na Apríla. Co když se ale do prankování pustí i firmy nebo velké společnosti? To se dočtete níže stejně jako zhodnocení a rozhovory s lidmi z kurzu Alfa, nové doporučení k maturitní četbě a více.

Už v minulém čísle jsme řešili Rok české hudby a co

poslouchají učitelé, nyní na to navážeme článkem o tom, jak to mají s hudbou studenti. Úplně poprvé máme v časopise také obrázkovou šifru, tak neváhejte a pokuste se ji rozluštit.

To vše naleznete v tomto různorodém čísle. Samozřejmě nechybí ani čerstvá várka memes a hlášek.

Tak obraťte list a pusťte se do čtení!

Vaše redaktorky Bety a Ali

TIMELINE

Aneb Co se bude dít v naší škole v následujících měsících?

30.4.

➤ Poslední zvonění maturitních tříd

2.-6.5.

➤ Maturita – didaktické testy

4.-10.5.

➤ Za krásami Katalánska (zájezd do Španělska)

10.5.

➤ Majáles (průvod)

14.-17.5.

➤ Zeměpisné exkurze (2.BC, 6.A)

20.-31.5.

➤ Ústní maturitní zkouška

13.6.

➤ Jarní koncert

19.6.

➤ Uzavření klasifikace

Ilustrace: Terka Twardziková

OMLOUVÁNÍ ABSENCE

aneb Stačí 3 sick-days?

autor: Eliška Hubáčková

Psal se nový školní rok a spolu s novým učivem, rozvrhem a známkami přišel nový systém...Systém, který vzbudil více ohlasů, komentářů a negativních názorů, než bylo očekáváno. Žáci, kterých se tento systém týká nebo brzy týkat bude, již zaručeně ví, že "novým systémem" myslím omlouvání absence žáků starších osmnácti let...

Jak jsem již zmínila, tento nový systém byl zaveden nečekaně a vzbudil, troufám si říci, hodně rozruchu. Spolu s ním vyvstala i spousta otázek, které se systému týkaly. Žákům bylo mnoho dotazů zodpovězeno na schůzce, která se konala v aule. Jaký názor na omlouvání a tzv. sickdays mají žáci a učitelé skoro po roce zavedení tohoto systému? Veškeré dotazy jsem pokládala ve formě anonymního dotazníku. Anketu vyplňovali většinou studenti 18+, kterých byla většina, ale svůj názor mohli vyjádřit i žáci, kterých se nové omlouvání absence zatím netýká.

Na otázku **„Jaká byla na počátku tvá reakce na zavedení tohoto nového pravidla?“** pouze 6 % studentů odpovědělo, že vnímali nové omlouvání absence kladně, zbytek ho vnímal spíše negativně. Nejpočetnější odpověď byla, že jej vnímali negativně. Když jsem stejnou otázku položila učitelům, vnímali nový způsob omlouvání spíše kladně.

Na tuto otázku navázal dotaz: **„Proč jsi to vnímal/a pozitivně/negativně?“**

Zde studenti dostali více prostoru ke zdůvodnění své odpovědi a z odpovědí vznikly dvě hlavní skupiny. První skupina stále zastávala negativní názor převážně z důvodu velkého počátečního zmatku kolem toho, na co mám/nemám používat své sickdays. Další problémy, které studenti často zmiňovali, byly třeba: „Proč se toto pravidlo týká pouze žáků 18+?“, „Co když mám doktorku, která mi odmítne dát razítko?“, „Rodinné důvody se vztahují na sickdays nebo ne?“. No, negativních věcí by již bylo dost, našli se totiž i žáci, kteří toto omlouvání ocenili a vidí v tom i pozitiva. Jaká? Nejčastěji ocenili, že tímto pravidlem se dosáhne toho, že studenti nebudou zneužívat neomezené omlouvání. Také zmiňovali větší přehled v omluvenkách. Velmi často studenti v odpovědích zmiňovali i fakt, že jsou tak více vedeni k odpovědnosti a budou tak připraveni na svůj pracovní život, kde je běžné svou absenci na pracovišti omluvit pomocí razítek a potvrzení.

Osobně mě ale nejvíce zajímalo to, jak tento systém vnímají studenti a učitelé v nynější době. Proto jsem jim položila otázku: **„Jaký je TEĎ Váš názor na zavedené pravidlo?“**

Na tento dotaz oproti mé první otázce přibýlo u studentů o něco více pozitivních reakcí... Zdá se tedy, že si s odstupem času studenti již zvykli nebo zjistili, že tento systém je vyhovující. Avšak stále převažuje počet studentů, kteří svůj názor nezměnili. Učitelé svůj názor nezměnili a stále omlouvání vnímají pozitivně!

Pojďme se zaměřit na otázku, která byla zmíněna již v nadpisu....

„Je počet 3 sickdays dostačující na jedno pololetí?“ a na druhou navazující otázku

„Kolik sickdays by podle tebe mělo být na jedno pololetí?“

Zde se již skoro jednohlasně studenti shodli na tom, že 3 dny určitě nestačí! Kolik by tedy stačilo? Ano, byly zde i odpovědi typu „54 dní“ :)), ale nejvíce studenti zmiňovali možnosti „3 dny na měsíc“ nebo „7 dní na pololetí“. Učitelé se zde zcela jednohlasně shodli na tom, že 3 dny jsou zcela dostačující a počet by neměnili.

Poslední mnou položený dotaz zněl, **jaký systém by studenti a učitelé zavedli, kdyby bylo povinné nějak omlouvání absence řešit a „omezit“**. Mnoho studentů by místo sickdays a razítek zavedlo počítání procent v jednotlivých předmětech - tato odpověď byla často volena i mezi učiteli. Další možností bylo samozřejmě zrušení nového systému a zachování dosavadního neomezeného omlouvání.

Jak jste si mohli všimnout, názor na nové omlouvání se po skoro roce od jeho zavedení příliš nezměnil. Jak je to možné? Na tuto otázku bohužel nejsem schopna odpovědět. Ale jedno vím jistě, tento systém byl zaveden z nějakého, pro někoho nepochopitelného, důvodu. Nám tak nezbývá nic jiného než se mu přizpůsobit a najít si v něm něco pozitivního. Druhá možnost je obrátit se na školní parlament, který případné dotazy, nedorozumění a Vaše nápady na změnu může předat vedení!

Doufám, že tento článek nikoho nepohoršil a neurazil. Slouží pouze jako souhrn zpětné vazby studentů a učitelů!

DEBATA BEZ CENZURY

autor: Adam Slaninák

„Děcka, vy budete mít těžké životy,“ zaznívalo v Havířově. Ministr vnitra musel vyvracet dezinformace a bránit Ukrajinu

V polovině ledna vládní ministr vnitra Vít Rakušan (STAN) ve videospotu z volejbalové šatny oznámil, že je na čase přestat dělat kompromisy s koaličními partnery. Zároveň vyzval nespokojené občany, ať se ho přijdou na cokoliv zeptat na Debaty bez cenzury, které hnutí Starostů a nezávislých uspořádalo v regionech republiky. Šňůra začala v Karviné, kde ministr schytl asi nejvíce kritiky, a pokračovala třeba v Sokolově, Přerově nebo Ústí nad Labem. 25. března se v Havířově konala poslední debata této první série, kterou jsem jel zažít na vlastní kůži.

Už cestou ke společenskému domů Reneta v centru Havířova, kde se debata odehrává, nasávám atmosféru města. Ještě čekám na kamarády z Havířova a před budovou mě kolemjdoucí v mikině Baníku Ostrava upozorňuje, že už za devět minut začínají.

V sále poznávám další kamarády až z Opavy, ke kterým si sedneme a jdeme si objednat na bar. V ten moment se ze dveří vynoří dva členové ochranky, za nimi ministr vnitra a „překvapení“ dnešního večera, o kterém psal Vít Rakušan na Instagramu, Danuše Nerudová, kandidátka na prezidentku, která ve Studentských prezidentských volbách 2023 na našem gymnáziu získala nejvíce hlasů.

Vracíme se na místa a lídr hnutí STAN zahajuje debatu. Zmíní technické poznámky a vyzve ke slušné debatě. Celá akce funguje tak, že se lidé z publika ptají na otázky a ministr jim odpovídá, argumentuje. Už v úvodním proslovu mu ale do řeči skáčou lidé z publika.

Dezinformace

Naproti nám si sedli dva pánové, kteří nás mladé údajně přišli zachránit. Ukazují nám materiály s odkazem na nějaký web a trochu tuším, že půjde o něco dezinformačního. Odkaz vede na stránku, která je velmi podobnou databází videí jako YouTube se dvěma velkými rozdíly. Za prvé, funguje stejně jako např. bitcoin, decentralizovaně na bázi blockchainu, tudíž po nahrání váš obsah nikdo nesmaže. Což se pojí i s druhým bodem, a to je téměř absolutní svoboda obsahu. Z toho je zřejmé, že zde najdeme plno dezinformačních videí a velkých „pravd“. Postarší pán během debaty často trouší poznámky, když s něčím, co Rakušan řekne, nesouhlasí. A že je to docela časté. Tvrdí například, že Ukrajinu napadli Ukrajinci. (A to je lež: viz poznámku dole)

Prvního dotazu se chopil muž, který jel 313 kilometrů a vykopal tématem Ukrajiny. Podle něj Ukrajina porušila všechny dohody o neutralitě z minulého století apod. a dostává se mu odpovědi v podobě toho, že Rusko tyto dohody porušilo jako první. Během jeho mluvení (cca 10 minut) část publika několikrát začala tleskat, pískat i nadávat. Ministr Rakušan se mu několikrát snaží vysvětlit, ať dá prostor i ostatním, a on se ohrazuje tím, ať ho nechá, že je to debata bez cenzury. Při jakékoliv protiukrajinské dezinformaci sklídí mluvící člověk potlesk a hvízdání asi 10 lidí. V celém sále je odhadem 200 posluchačů.

„Ukrajina je oběť, Rusko je agresor“

Během debaty mě napadla otázka, na co by se ti lidé ptali, kdyby válka nebyla?

Tuto větu připomíná ministr vnitra po dalším dotazu. Ten se podobně jako první vztahoval k tomu, že by ČR neměla pomáhat Ukrajině ani finančně, ani vojensky. Rakušan to ostře popře, protože pokud svět přestane pomáhat, tak se Ukrajina dále nebude moct bránit. Reaguje i na dřívější poznámku, že podle průzkumu by většina českých středoškoláků odmítla bránit svou vlastní zemi. V návaznosti na oddanou pomoc Čechů zejména první měsíce po invazi ruských vojsk si nemyslí, že by to s naší zemí bylo tak špatné, že by mladí nešli naši republiku bránit.

Při další otázce pán v modrém triku řekne: „Já bych to nazval polodebata s polocenzurou,“ protože ministr údajně chce krátkou otázku a pak dlouho odpovídá. Vzápětí pán přizná, že dnes to tak ale není. Úsměvný moment pro sál kulturního domu byl, když mladík, který tvrdil, že podle migračního paktu musíme přijímat uprchlíky, odkázal na zdroj svých informací: „Dneska o tom vyšel článek v Parlamentních listech.“ (pozn. PL je web označovaný za dezinformační a šířící proruskou propagandu) Rakušan jeho tvrzení o povinných kvótách popřel, ale připomněl, že evropské státy stojí i na solidaritě a je důležité si pomáhat.

Pokračování na další straně

Na pána „dezinformátora“ naproti záměrně nereaguji, protože vím, že by vznikl jen konflikt. Když se s ním dá kamarád Honza do řeči, diskutují dalších pět minut a každý věří něčemu jinému. Pak se dozvíme: „Děcka, vy budete mít těžké životy.“ Jeho kolega měl taky svou chvilku s mikrofonom, a když se vrátil na své místo, po tom, co mu Rakušan vyvrátil hned několik dezinformací, si stěžuje: „On to překrutí, vždycky...“

K závěru debaty se zeptají i mladí lidé na otázky environmentální i školství. Vít Rakušan učil dějepis, a proto podporuje reformu, které naše školství dost potřebuje a zároveň podpořil myšlenku tazajícího se studenta, aby se dějepis učil od moderních dějin a nekladl se takový důraz na paleolit.

Do řeči jsem se po debatě dal s devatenáctiletým Maxem a zeptal jsem se ho, proč na debatu přišel? Představí se, a kdyby mi to sám neřekl, podle jeho přízvuku ani nepoznám, že uprchnul před válkou z Ukrajiny. Řekl, že přišel, protože je pro něj důležité vnímat českou politiku a stát. Momentálně bydlí v Havířově a podle svých slov to sice není ráj, ale kraj i republika má podle něj perspektivu a zmiňuje třeba i větší zájem

mládeže o politiku. A taky, že je to tu teď lepší než na Slovensku s Ficem.

Než jsem vyrazil na vlak domů, tak se mě po debatě v šatně společenského domu pán v modré bundě zeptal na anketní otázku, jak ji sám označil, odkud jsem? Odpověděl jsem mu, že z Třince a on na to, že si to myslel, že nejsem odtud. Mě zajímalo: „Jak jste to poznal?“, a on: „Já znám všechny z Havířova.“ Hned po tom se zeptal i mých kámošů z Havířova, odkud jsou, a jejich odpověď ho moc nepotěšila.

Žijeme ve svých vlastních sociálních bublinách a po šesti letech na gymnáziu to vnímám čím dál, tím víc. Myslím, že nás spojují podobné hodnoty a o to víc narazím, když se setkávám s někým, kdo to má úplně naopak. Do dvanáctého největšího města republiky jsem se vydal, abych to na vlastní kůži zažil. Chtěl jsem vyjít z mé bubliny, možná do nekomfortní situace a sledovat, co se kolem mě děje a zjistit, že to jsou možná právě ti lidé, co píšou ty nenávislné komentáře na sociální sítě.

Poprvé

autor a ilustrace: Šárka Labajová

Někdy zapomínám. Když ráno otevírám oči a vycházející slunce políbí mou tvář, když je má mysl stále omámena spánkem, svět mi připadá klidný. Když mě studená voda z umyvadla začne probírat a uvidím svůj odraz v zrcadle, vzpomínám na momenty z předchozího dne. Hledím na sebe v zrcadle a vidím všechny ty rysy, ve kterých se podobáme. Má tvář-obraz, který znám nejvčetněji. Přesto bych si však radši byla cizí. Když scházím do kuchyně po našem točitém schodišti a celým domem se line jen zvuk mých kroků, už vím, co bude následovat. Na papírek přilepený na lednici se slovy „Šla jsem do práce dříve. Nevím, kdy přijdu. Po škole půjdeš hned domů“ se už ani nemusím dívat. Víím, že tam je

a jeho slova bych odříkala nazpaměť. Ona ví, kdy přijde. Jen nechce, abych to věděla já. Protože když dorazí, já musím být tady, zavřená jako pták v kleci. Dvacet minut od mého probuzení a svět mi už nepřípadá poklidný. Sedm hodin od mého usínání s pláčem. Devět hodin od naší poslední hádky a střípky minulosti utváří mou budoucnost jako mozaiku. Matka a dcera, nebo snad kočka a myš?

Vracím se ze školy pozdě odpoledne. Slunce už skoro zapadlo za obzor a já mám ještě hodně práce. Zamykám za sebou vchodové dveře, sundávám si boty. Mé kroky směřují hned do mého pokoje. Nechci vědět, jestli už je doma. Ticho mi však napovídá, že ještě není. Ticho se stalo mou nejoblíbenější melodií. Zapínám

počítač a usedám k práci. Přes žaluzie do místnosti prosvítají poslední paprsky slunečního svitu. Přichází tma.

Rázné zabouchnutí vchodových dveří. Cinkání klíčů. Rychlá chůze. To jsou zvuky, které mě probouzí. Musela jsem usnout během učení. Podívám se na hodiny, které ukazují sedm hodin odpoledne. Ne, ne, ne už je pozdě a zítřek má být náročný den. Budu muset zůstat vzhůru do noci a všechno stihnout a zvládnout, protože ji nemůžu znovu zklamat.

Z mých myšlenek mě vyvádí kroky, které se teď ke mně přibližují. Jde po schodech nahoru. Otáčím se ke dveřím do svého pokoje, právě když je máma zuřivě otevře. „Můžeš mi vysvětlit, proč tady sedíš a nemáš hotové svoje povinnosti?“ mluví s vyčítavým tónem, „Včera jsem tě prosila, abys zapnula pračku a udělala pořádek s nádobím. Dvě věci. Jenom dvě věci a stejně nejsi schopná je udělat.“ „Zapomněla jsem,“ odpovídám stroze. „Od kolika jsi doma?“ čeká na odpověď se záští v očích. „Od čtyř,“ odpovídám. „Od čtyř,“ zopakuje mou odpověď s ubohým pousmáním, „to jsou tři hodiny. Tři hodiny, které jsi mohla využít k něčemu prospěšnému. Mohla jsi mi pomoci, učit se, uklidit si tady, ale ne. Přijdu domů a je to zase ta samá pohádka. Královna přece nic dělat nebude.“ „A z čeho soudíš, že jsem nic neudělala?“ namítám a vztek se mi hrne do žil. „Byla jsi tady? Ne! Vůbec nic nevíš.“ „Jsi moje dcera, já tady nepotřebuju být, abych něco věděla. Vždyť to je každý den to samé dokola! Jsi na internetu, spíš, nebo tady vůbec nejsi. A o všechno se musím starat já. Dospěj už konečně!“ obrací se na mě. Teď už křičí. Já se ale obviňovat nenechám. Tentokrát ne. „Možná proto, že mám práci, o které ty ani nevíš. Ve škole jsem osm hodin. Přijdu domů, musím se učit, abych nepodávala špatné výkony a náhodou tě tím nenaštvala. Do toho mám ještě splnit všechny úkoly, které mi ty zadáš. Jsem pryč, protože tady nechci být! Kdybys mě doopravdy znala, tak to víš.“ „A já asi práci nemám? Starám se o nás, o tebe a dťu jako kůň, abys vůbec mohla chodit ven,“ namítá, „ale ty hlavně dělej, jako by tvůj život byl ten nejhorší! Ty vůbec neznáš bolest a strach a velké problémy, protože já tě před nimi chráním!“ „Věř mi, že já znám dost na to, abych věděla, že by bylo lepší, kdybys nebyla moje matka!“ křičím se slzami v očích. Podívám se na ni. Otevírá ústa, jako by chtěla pokračovat. Žádná slova však nevycházejí. Krok vzad, jeden, druhý, třetí. Jedna místnost, jedny zavřené dveře a tisíce nevyřčených slov jsou to, co nás teď dělí.

Dvě hodiny od naší rozepře. Ležím v posteli ve tmě. Tmu mám ráda. Člověk se v ní může ztratit. Myšlenkám však uniknout nelze.

Druhá střídá první, třetí střídá druhou, ale první je zase zpět. Nekonečný vír, který vábí a láká a táhne. Neměla jsem na ni křičet. Neměla jsem říkat ta škaredá slova. Ale v ten moment mi to nedošlo. Byla jsem tak rozrušená. Jak jsem mohla být připravená? Žiju přece poprvé a na situace se nelze připravit. Nevím, co mě čeká.

Potřebuji cítit chlad na své kůži. Vydávám se do koupelny. Studená voda mi pomůže urovnat myšlenky. Na chodbě se však zastavím. Pohlédnu do strany na dveře, ze kterých vychází ponuré světlo. Mámina ložnice. Bez přemýšlení se vydávám k těm dveřím. Slabé světlo a nářek. Pláče. Zastavím se. Nohy se mi podlamují. Sesunu se na zem. Zády se opírám o studenou stěnu vedle dveří. Chvilí poslouchám mámin tichý pláč.

Někdy zapomínám. Když po sobě křičíme a vztek mi zakalí mysl, zapomínám, jak můžou slova bolet. Zapomínám na ta léta, kdy se máma usmála a já jsem věřila, že je všechno v pořádku. Objímala mě, zatímco sama dostávala rány do zad. Možná mě chce chránit. Možná nechce, aby můj život byl stejný, jako kdysi její. Někdy zapomínám, že máma taky žije poprvé. Že všichni žijeme jen jednou a poprvé. „Neplač, mami.“

Byl jednou jeden...

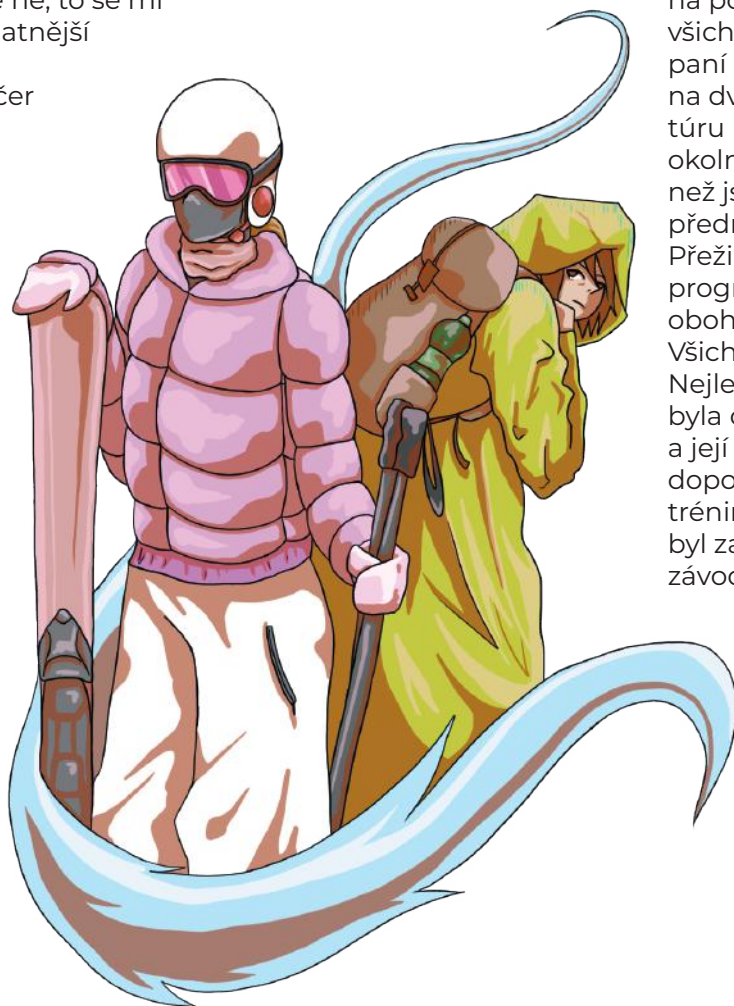
autor: Stella Martynková
ilustrace: Sára Šimonová

...naprosto běžný lyžařský výcvikový kurz neboli „Lyžák“. To bylo tehdy, kdy ještě padal sníh. Sněhu bylo dost a studenti mohli jet v klidu lyžovat. Vesele si sbalili lyže, ať už vlastní nebo z půjčovny, a teplé oblečení. Po příjezdu a ubytování vyrazili na sjezdovku, kde se rozdělili do skupin podle zdatnosti a lyžařského umu. Večer proběhla přednáška o bezpečném chování na sjezdovce. V úterý se celé dopoledne i odpoledne lyžovalo. Večerní program se nesl v duchu kvízů, s 1.B se poznávaly písničky a 5.A si připravila kvíz, při kterém byli studenti rozděleni do různých skupin. Ve středu už lyžařům počasí do karet moc nehrálo, protože pršelo, mohli lyžovat pouze dopoledne. Program na odpoledne se z lyžování změnil buď na procházku, nebo relaxování ve wellnessu. Po volnějším odpoledni nastal náročnější večer, třída 1.C uspořádala soutěž v přetahování lana, poté následoval další kvíz. Ve čtvrtek odpoledne se již tradičně uskutečnil závod ve sjezdovém lyžování účastníků tohoto výcvikového kurzu. Ten nejzdatnější lyžař dostal za odměnu princeznu za ženu. Ale ne, to se mi trochu popletlo. Nejzdatnější lyžaři získali sladkou odměnu. Čtvrteční večer byl volný program, takže po večeri si mohli lyžaři odpočinout třeba na pokoji s knihou nebo s ostatními ve společenské místnosti nad deskovými hrami. V pátek se lyžovalo, jak nejdéle to šlo, ze sjezdovky se odcházelo až na oběd. Po obědě si všichni sbalili svých pět švestek a vyrazili k autobusu a tím dojeli zpět do Třince. To byl ale lyžák jedna báseň!

velmi zvláštní

...lyžařský výcvikový kurz neboli „Lyžák“. Kde se vzalo, tu se vzalo, přišlo jaro do vsi. Příroda se začala zvolna probouzet, a co je horší, pomaloučku, polehoučku ubývalo sněhu. Nejprve v údolích, pak také na horách. V druhé polovině března už bylo vcelku jasné, že nepůjde o lyžařský kurz, nýbrž o kurz turisticko-přežitelský. Vznikla otázka, kdo přežije. Učitelé? Studenti? Místo lyžování vymyslely paní učitelky plno jiných zábavných a fyzicky náročných disciplín. Po příjezdu dne 18. 3. 2024 do lyžařského areálu Bílá v Beskydech jsme se po chvilce třepotání zimou ubytovali a radovali jsme se z vyhřátých pokojů. Naše radost netrvala dlouho, po obědě jsme vyrazili na sjezdovku, nikoli lyžovat, ale pěšky stoupat vzhůru, u! Dokázali jsme to a po cestě dolů jsme plnili týmové úkoly. Přežili jsme všichni. V úterý nám bylo umožněno vyzkoušet si tábořit a začínali jsme mít pocit, že se již do vyhřátých pokojů nevrátíme a budeme muset přežít ve stanech. Naštěstí jsme vše

pak sbalili a vrátili se na pokoje. Přežili jsme všichni. Ve středu nás paní učitelky vytáhly na dvanáctikilometrovou túru po hřebenech okolních hor. Ještě, než jsme vyrazili, proběhla přednáška horské služby. Přežili jsme všichni. Večerní program byl tento den obohacen o karneval. Všichni se náramně bavili. Nejlepší maskou byla ovečka Shaun a její stádečko. Ve čtvrtek dopoledne proběhl trénink na biatlon, který byl zakončen odpoledním závodem. Přežili jsme všichni. V pátek jsme se radostně balili zase zpět domů. Přežili jsme všichni, navíc s úsměvem a pocitem, že i bez sněhu jde vyjet na "lyžák".

CO VŠECHNO JSME ZAŽILI

autor: Stella Martynková
Růt Borská

Ve čtvrtek 18.4. a pátek 19.4. jsme měli soustředění z časopisu Ámos a školní televize na chatě Beskydce.

Naše soustředění začalo ve čtvrtek ráno cestou vlakem do Bocanovic a následnou zajímavou túrou na penzion Beskydka. Ze zastávky v Bocanovicích jsme vyrazili hustým lesem. Po chvíli cesty jsme špatně zabočili a šli jsme náročnější cestou, než to bylo nutné. Šťastně jsme dorazili do cílové destinace, a protože pokoje nebyly ještě připravené, zahráli jsme si seznamovací aktivitu. Po ubytování následoval zasloužený oběd.

Odpoledne jsme se zúčastnili workshopů, na kterých jsme se něčemu novému přiučili. Každý účastník měl možnost absolvovat jeden nebo dva workshopy. Jejich účelem bylo zdokonalit se v již nabitých znalostech, které využíváme v redakcích. Po večeri studenti rozdělení do skupin natáčeli krátké hororové filmečky.

Pátek započal okouzlujícím východem Slunce. Po vydatné snídani se redakce rozdělily a pracovaly

na reportáži a speciálním čísle časopisu ze soustředění. Po obědě proběhlo promítání a hodnocení hororových filmečků. Poté jsme se sbalili a došli na vlak, který nás dovezl zpět do Třince.

„Tuto akci určitě považuji za velmi povedenou! Díky ní se redakce časopisu napříč třídami velmi sblížila a práce na nových číslech bude jistě o něco příjemnější a radostnější,“ uvedla šéfredaktorka časopisu Ámos Bety Szlaurová.

Náš tým

Workshopy

Natáčení hororu

MEMES

kolektiv autorů

Na příští týden
nemáme
naplánované
žádné písemky

Na příští týden
nemáme
NAPLÁNOVANÉ
žádné písemky

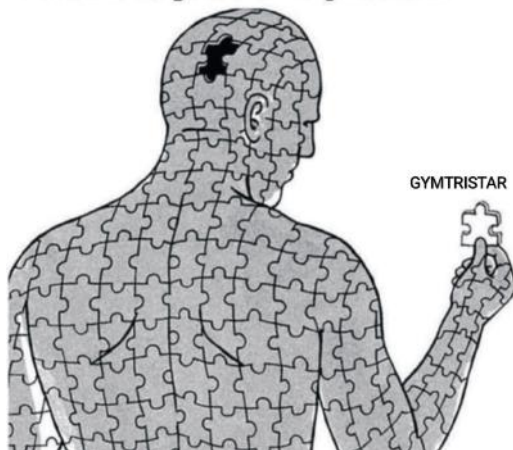
Nakoupivše

Nakoupím
vše

Stav studentů ve škole poté, co
jim došly sick days.

Sometimes what a person
needs is just one piece...

Šotkovská
na zeměpis

Gajdzicová
na zeměpis

Gajdzicová
na tělocvik

Šotkovská
na tělocvik

Když jdeš po chodbě a poprvé
uvidíš ostríhaného Adamíka.

BREAKING NEWS

GAJDOŠOVÁ HROZÍ DŮTKOU

14:10 Studenti si uvědomují, v jakém jsou nebezpečí. Nikdo se zatím nepřiznává. Vlna padá na m...

Když si potřebuješ vylepšit známku:

Učitel: Díval jsem se na příští týden a je to hrůza. V úterý nemáme hodinu, tam jsou vlastně ty maturity, nechápu proč. Ve středu taky nemáme hodinu, to vlastně jedete do té Osvětimi...to taky nechápu proč...

Učitel: Mohli byste se mě zeptat – a byla by to úplně legitimní otázka – proč tohle počítáme. Odpověď zní, protože to jde.

Učitelka: Dneska jsem do hodiny přinesla bombu.

Učitel: Otázek je tam dost, ale nemusíte spěchat, máte na to celé dvě minuty.

Učitel: Máte být mrtví, tuzí a unavení.

Učitel: Budeme si hrát a já vám budu zase nadávat jo?

Učitel: Já se obávám, že to neznáte, ale to já taky ne.

Student: (Řekne naprostou blbost)

Učitel: Bude po mně a máš mě na svědomí!

Učitel: Učitel češtiny není úplně blbý. Obvykle.

“HLÁŠKY”

Učitelka matematiky : 3 na druhou je 6

kolektiv autorů

Učitel: Nedávno jsem slyšel slovo templát a málem jsem se pozvracel.

Student: Je říct někomu - “Nikdy nedostaneš syfilis” - urážka, nebo pochvala?

Průběh výtvarného semináře:

Student 1: Vrchol prokrastinace je, když prokrastinuješ nad věcí, kterou jsi původně prokrastinoval.

Student 2: Jenže já už nevím, co s tím mám dělat!

Student 3: Proč je ta fialová zase hnědá?!

Student 4: Kedlubnu prostě nemůžeš dát na chleba jen tak. Ona je prostě tvrdá a chleba je měkký a úplně se ti to tam zaboří.

Student 5: To nedává smysl.

Student 6: Až tady bude všechno dávat smysl, tak jsem připravený zemřít.

Učitelka při experimentu: Tady už z toho leze ta tutti frutti pasta

Učitelka: Ten zbytek svačiny už prostě nedojíš. Ukážeš mi ho na konci hodiny, nebo ti ho zabavím.

NÁVŠTĚVA STARÉ DÁMY

Název: Návštěva staré dámy
Autor: Friedrich Dürrenmatt
Literární druh: drama
Počet stran: cca 90 stran
Vydáno (originál): 1956

autor a ilustrace: Terka Twardziková

Myslím si, že tohle dílo mohu zařadit mezi díla z povinné četby, které se vyplatí přečíst. Příběh je krátký, napínavý, ale i vtipný.

Úvod příběhu nás seznamuje s osudem městečka Güllen, ve kterém jsou lidé velmi chudí a pomalu nemají z čeho žít. Naději jim však dodá vyhlídka na návrat Kláry, která v městečku vyrůstala. V současné době je však už Klára stará a zámožná dáma a je tak poslední nadějí Güllenu. Klára chce měšťanům pomoci, má však podmínku. Chce spravedlnost za miliardu. Požaduje, aby zabili jejího milence z mládí, který ji tehdy zradil a zničil jí život. Tento milenec jménem Ill, jeden z měšťanů, je sám svědkem Klářina požadavku. V tuto chvíli se úplně mění atmosféra v Güllenu.

Přijmou měšťané tuto nabídku? Budou schopní zabít jednoho z nich? A jak se se situací vypořádá sám Ill?

Návštěva staré dámy je přehnaný, ale výstižný obraz společnosti, který poukazuje na morální nedostatky a pokrytectví prostřednictvím motivu pomsty a korupce. Ukazuje nám, co dokáže přimět lidi překročit i ty nejzákladnější morální hranice a hodnoty.

lehký jazyk

složitý jazyk

vážné

humor

klidné

akce

málo romantiky

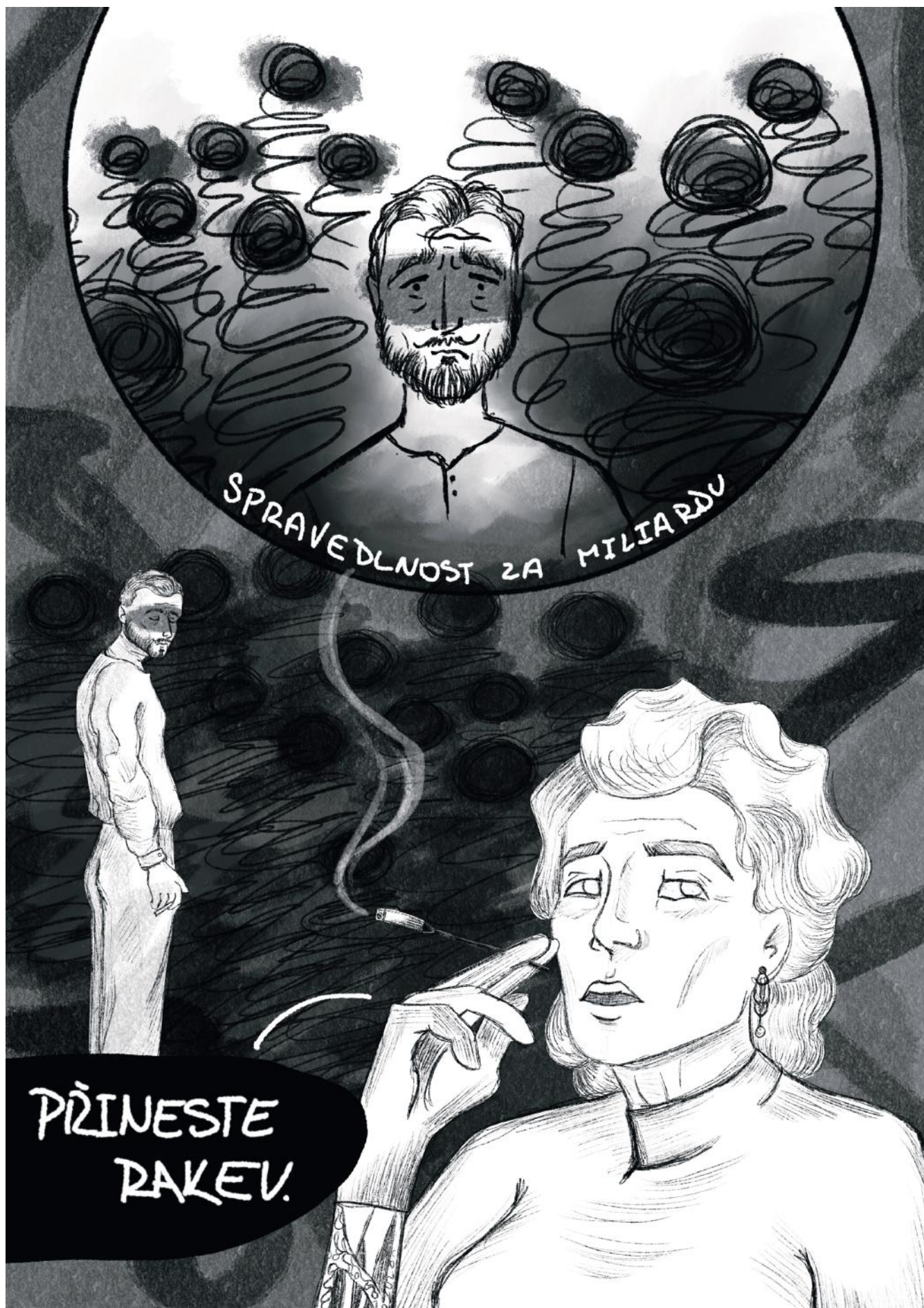
hodně romantiky

Upozornění: Tabulku tvořím pouze podle mých zkušeností a toho, jak já osobně příběh vnímám; má sloužit pouze orientačně

Proč si knihu přečíst

- Klasicky, je to krátké a díky tomu, že je to drama, i nenáročné na čtení
- I přestože je to drama, je tam velmi dobře zachycená atmosféra (napětí, zoufalství, touha) a to, jak se postupně mění postoje postav
- POSTAVY - asi vám nebude žádná z nich přímo sympatická, ale zato bude každá něčím zajímavá, něčím výjimečná a budete se muset ptát „proč?“ úplně na všechno

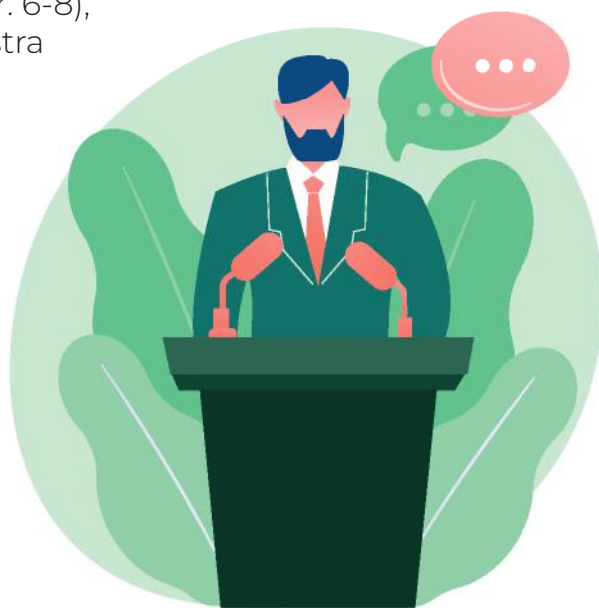
Malá rada na závěr: Pokud nebudete moct najít dílo v knihovně, poproste knihovníky o knihu s názvem 5 her. Jak už je v názvu, kniha obsahuje pět her a mezi nimi je i Návštěva staré dámy.

autor: Adam Slaninák

„Mladí lidé by měli mít pocit, že se o ně politici zajímají,“ říká Filip Neruda. S Johanou Bázlerovou (@jsemvobrazě) tvoří content pro politické hnutí STAN.

25. března jsem se vydal do Havířova na Debatu bez cenzury (více v reportáži na str. 6-8), kde se kdokoliv mohl zeptat ministra vnitra na cokoli, co je trápilo. Debaty byly ze strany hnutí Starostů a nezávislých silně medializovány na sociálních sítích. Překvapilo mě, že za Vítem Rakušanem stojí tým několika mladých (a populárních) lidí, kteří se právě o sítě starají. Poznávám Johanu Bázlerovou (@joohabaz), která stojí za primárně politicky informačním instagramovým profilem mířeným zejména na mladé lidi @jsemvobrazě (190 tis. sledujících) i Filipa Nerudu (@filip.neruda), syna prezidentské kandidátky, který se aktivně zapojuje do kampaně Starostů a nezávislých a popularizuje nadcházející volby do Evropského parlamentu. Filipa a Johanu, kteří v sále natáčeli videa na sociální sítě, jsem se zeptal na pár otázek.

Jak přimět mladé lidi přijít k volbám do Evropského parlamentu?

Filip: „Tak já si myslím, že by měli mladí lidé mít pocit, že se o ně politici zajímají. Protože moc lidí, nebo moc mladých lidí ten pocit nemá. A právě proto by se ti politici měli snažit oslovit mladší generaci, aby šli volit a vysvětlovat jim, že volby do Evropského parlamentu jsou taky velice důležité. A hodně mladých lidí si myslí, že to není důležité, protože vlastně volíme někam, co nemá ani vlastní institut v České republice, ale já si za sebe myslím, že to jsou jedny z nejdůležitějších voleb.“

Johana: „Filip to řekl úplně geniálně, ale kdybych to ještě měla shrnout a podtrhnout, tak si zkrátka myslím, že hodně záleží na té transparentnosti a komunikaci toho, že na těch volbách záleží, že my jsme součástí Evropy, i my jsme ten Brusel. Zkrátka i volby do Evropského parlamentu na nás budou mít velký dopad, takže určitě by všichni měli jít volit, stejně tak jako u ostatních voleb.“

A je to i něco, co tady třeba vy dva dneska děláte? Co je vlastně vaší dnešní naplní práce?

Filip: „No, tak my se tady dneska snažíme šířit povědomí o tom, že ty volby vůbec jsou, protože spousta lidí, nejen mladých lidí, ani netuší, že budou.“

Johana: „Na sítě to komunikačně pokrýváme a teď tady děláme anketu mezi lidmi, co si myslí třeba právě o Evropské unii.“

A co si myslíte o dnešní debatě tady v Havířově?

Filip: „Já si myslím, že to byla velice dobrá debata. Akorát mě možná mrzelo, že mluvilo málo lidí, protože jsem viděl, že tady bylo hodně mladých lidí, kteří se nedostali ke slovu, ale jinak byla výborná.“

Johana: „Jo, za mě taky. Když je to vlastně ta poslední debata z první série Debat bez cenzury, tak si myslím, že to bylo velice důstojné zakončení a těším se, co bude příště.“

Takže se teď chystáte jezdit na všechny další debaty? (pozn. druhá série debat bude s lídry kandidátky STAN Janem Farským a Danuší Nerudovou)

Společně: „Uvidíme.“

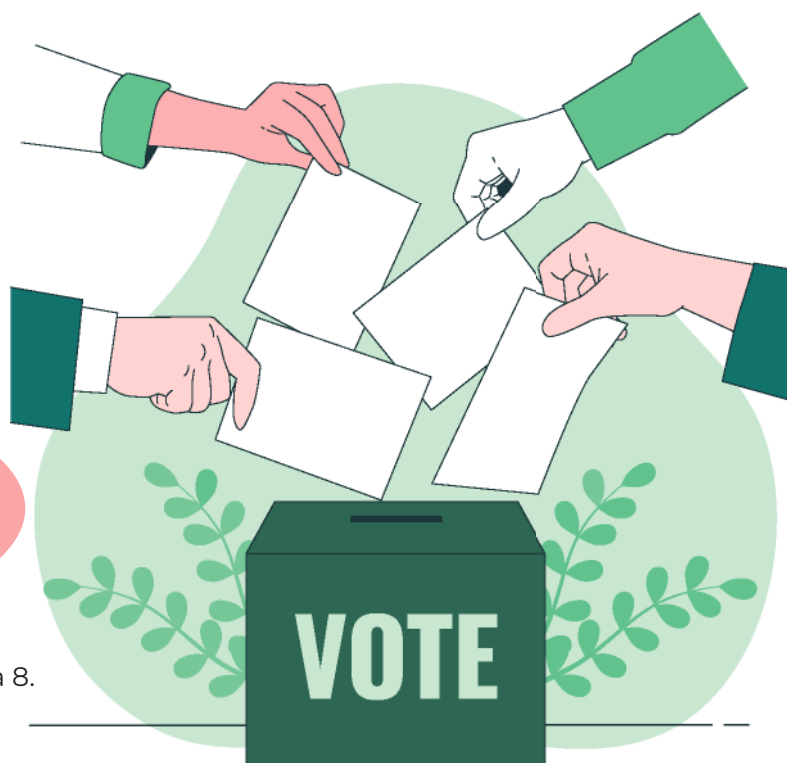
Díky Johaně a Filipovi, že si na redakci našeho školního časopisu udělali v Havířově chvíli. Po rozruchu v médiích dnes 19. dubna Johana na svém politicky informačním profilu poprvé veřejně promluvila o své práci pro STAN a omluvila se, že to neudělala dříve.

Němci volí od 16?! A proč je Česko zase extra...

Volby do Evropského parlamentu se budou konat ve dnech 7. a 8. června. Spolu s Itálií jsme jedinámi zeměmi, které volí ve dvou dnech a naprostá většina států to stihne v neděli 9. června. Svůj volební lístek mohou do urny vhodit osoby starší 18 let. Věděli jste ale, že v Belgii, Německu, Rakousku nebo na Maltě byste volili už od 16 a v Řecku od 17 let? Zvoleno bude 21 kandidátů, což je stejně jako naposledy. Počet se mění v závislosti na počet obyvatel a třeba Slováci letos volí o 1 europoslance více. Po boku Slovenska jsme jedna z posledních 4 zemí, které jakkoliv neumožňují občanům volbu ze zahraničí. Jiné státy dávají možnost volby poštou, na zahraniční ambasádě nebo prostřednictvím zástupce. Nejmoderněji je na tom Estonsko, které zavedlo volbu online. Z českých voleb jsme zvyklí na „kroužkování“ našich favoritů a jinak tomu nebude ani u eurovoleb, kde můžete udělit až 2 preferenční hlasy. V nejlidnatějším Německu (96 poslanců) třeba možnost preferencí nemají a kandidátka je stálá. V Irsku zase kandidátům udělují vlastní pořadí od 1, 2, 3 atd... Ve většině členských států EU se můžete stát europoslancem už v osmnácti, ve státech sdílících trojmezí na Hrčavě to je 21 let, v Rumunsku 23 a Řekové si s Itálií počkají ještě další dva roky. Hranice 5 %, přes kterou musí strana v ČR přejít, aby se dostala také není nejběžnější. V ostatních státech je nižší anebo žádná.

Studentský parlament znovu chystá studentské volby, tentokrát do Evropského parlamentu, které se uskuteční 21. a 22. května v klubovně a volit mohou studenti starší 15 let.

Tak si dospěláci do kalendáře zapište 7. a 8.

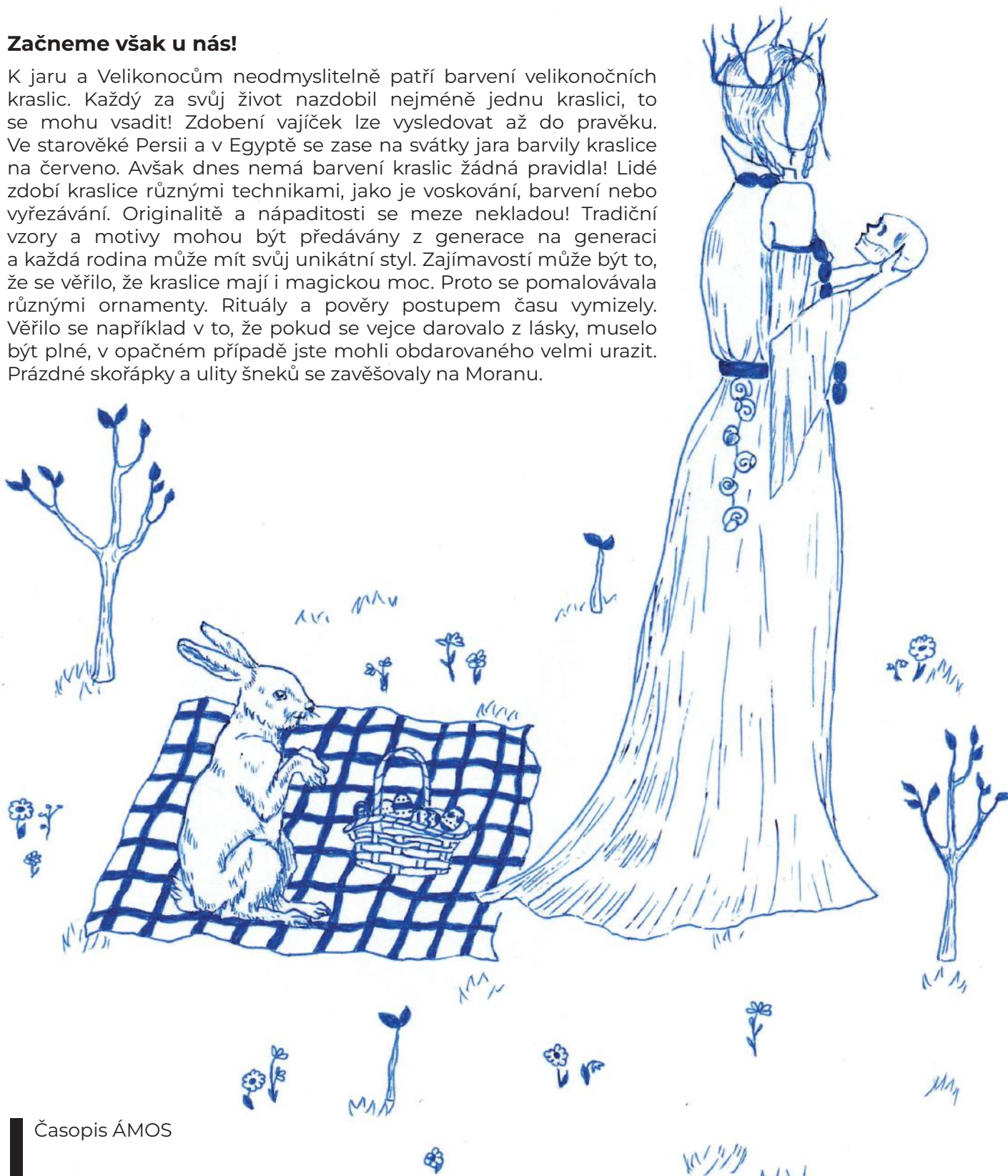
Jaro jako bod obnovy...

autor: Eliška Hubáčková
ilustrace: Šárka Labajová

Jaro jako takové je obdobím obnovy a nového začátku, a s ním přicházejí i mnohé zajímavé tradice po celém světě. Česká republika není výjimkou! V tomto článku se dozvíme také to, že se můžeme inspirovat tradicemi z jiných koutů světa. Podívejme se na některé z nich...

Začneme však u nás!

K jaru a Velikonocům neodmyslitelně patří barvení velikonočních kraslic. Každý za svůj život nazdobil nejméně jednu kraslici, to se mohu vsadit! Zdobení vajíček lze vysledovat až do pravěku. Ve starověké Persii a v Egyptě se zase na svátky jara barvily kraslice na červeno. Avšak dnes nemá barvení kraslic žádná pravidla! Lidé zdobí kraslice různými technikami, jako je voskování, barvení nebo vyřezávání. Originalitě a nápaditosti se meze nekladou! Tradiční vzory a motivy mohou být předávány z generace na generaci a každá rodina může mít svůj unikátní styl. Zajímavostí může být to, že se věřilo, že kraslice mají i magickou moc. Proto se pomalovávala různými ornamenty. Rituály a pověry postupem času vymizely. Věřilo se například v to, že pokud se vejce darovalo z lásky, muselo být plné, v opačném případě jste mohli obdarovaného velmi urazit. Prázdné skořápky a ulity šneků se zavěšovaly na Moranu.

Na jaře je nejen u nás známé také vynášení Morany. V jiných jazycích můžeme slyšet pod názvem Marzanna (PL), Morena (SK), Marena (UA). Kdo je Morana? Morana je slovanská bohyně smrti, která představuje zimu a neúrodu. Aby se lidé zbavili temného vlivu Morany, vyrábí její podobiznu ze slámy, kterou oblékají do kroje nebo svatebních šatů se stuhami a kolem krku jí věší náhrdelník z vaječných skořápek. Den před masopustním pondělím za zpěvu a hudby jde průvod v čele s Moranou k nejbližšímu potoku nebo řece, kde je podobizna bohyně vyhozena do vody. Není-li nikde poblíž vodní tok, Moranu lidé spálí.

V České republice bychom tradice našli určitě spoustu, ale pojďme se přenést do světa!

Všemi milovaný jarní úklid nesmím opomenout! Napříč mnoha kulturami na světě je jarní úklid běžnou tradicí. Lidé v tento čas vyklízí a čistí své domovy, aby se zbavili zimního nepořádku a přivítali novou sezónu. Tato tradice má také symbolický význam – úklid domu je spojován s vyčištěním mysli a přípravou na nové začátky.

Co ale Japonsko a tradice? V Japonsku se na jaře slaví Hanami, což znamená „pozorování květů“. Lidé vycházejí do parků a zahrad, aby si užili krásu rozkvetlých sakur a oslavili příchod jara. Hanami je spojeno s pikniky a oslavami s přáteli a rodinou pod kvetoucími stromy.

V Německu zase stojí za zmínku tzv. Walpurgisova noc, tradiční jarní oslava, která se koná v některých evropských zemích, včetně právě Německa. Je spojena s legendami o čarodějnicích a oslavuje příchod jara a vyhnání zimy. Lidé se scházejí na večírcích, ohňostrojích a tancích, aby vítali novou sezónu.

Nowruz je perským novým rokem a slavností jara, který se slaví v mnoha zemích Blízkého východu a Asie. Tato tradice sahá až do starověké Persie a je spojena se symbolikou obnovy, radosti a hojnosti. Lidé si připravují speciální pokrmy, navštěvují rodinu a přátele a vyjadřují dobré přání pro nadcházející rok.

Ve Finsku se slaví Vappu, což je tradiční jarní oslava, která se koná 30. dubna a 1. května. Tato oslava zahrnuje pikniky, koncerty, přehlídky a různé veřejné události. Vappu je spojeno s oslavou práce a začátkem letní sezóny.

Jaro je obdobím plným naděje, radosti a nových začátků, tradice spojené s tímto ročním obdobím jsou důležitou součástí kultury a identity mnoha národů po celém světě. Ať už se jedná o zdobení kraslic, slavení pod sakurami, nebo jarní úklid, tyto tradice nám připomínají krásu a sílu přírody a spojují nás s našimi předky a tradicemi.

Apríl – den plný humoru a kreativity

autor: Vanes Gachová

Mezinárodní den ptactva, nebo jak ho pravděpodobně všichni známe – první apríl, je jedinečným dnem plným zábavy. Pro některé je to jen další den v kalendáři, pro někoho ale den, kdy může projevit svůj humor a nechat kreativitu zakouzlít.

Každý rok si lidé po celém světě připravují žerty pro své rodiny a blízké. Některé žertíky jsou prosté a nenápadné, zatímco

jiné jsou tak promyšlené, že spousta lidí, kteří tuto tradici nedodržují, se na falešné zprávy v médiích nebo vtipné produkty od firem nachytají a zábavné situace se tak začnou šířit po světě.

Jedním z nezapomenutelných aspektů tohoto dne je právě účast firem a značek. Mnoho společností se rozhodne využít apríl k tomu, aby představily svou kreativní stránku a zaujaly

tak své zákazníky. Firma Lego před pár lety například představila speciální vysavač na lego kostky, který je po vysání následně sám roztřídí.

Navíc, historie aprílu je plná zajímavých a zábavných příkladů. V roce 1957 britská televizní společnost BBC vysílala reportáž o sklízni švýcarských špaget. Tato reportáž obsahovala záběry lidí, kteří sklízeli špagety ze stromů.

Pokračování na další straně

Byla to vtipná nadsázka, a protože televize byla vcelku nová, spousta lidí věřila, že by nevysílala lživé snímky, a dost Britů tomu tedy začalo věřit.

Podobně v roce 1996 americká restaurace Taco Bell zveřejnila inzerát v novinách tvrdící, že koupila Liberty Bell a hodlá jej přejmenovat na Taco Liberty Bell. Tato zpráva taktéž vyvolala rozruch a mnoho lidí se domnívalo, že je to skutečné.

Jedním z nezapomenutelných příkladů aprílových fórů je i událost z roku 1998, kdy se mezi lidmi dostalo, že zákonodárci v Alabamě odhlasovali předdefinování čísla π na hodnotu 3. Tento článek se rychle rozšířil po internetu a mnoho lidí jej bralo vážně a pár z nich i začalo reagovat nesouhlasnými dopisy.

Celkově vzato, první duben je jedinečným dnem, který přináší

radost a smích lidem po celém světě. Jak vidíte, apríl může mít velký dosah, ale často není nad to sdílet ho s okruhem přátel. Bez ohledu na to, zda se účastníte šprýmů nebo se raději držíte stranou, není pochyb o tom, že tento den přináší do našich životů zábavu a odlehčení. Takže příští rok, ať už se rozhodnete účastnit žertů nebo si jen užívat pozorování, nezapomeňte si tento den hlavně užít.

Kurz ALFA

autor: Růt Borská
Míša Horáček

Milí čtenáři, vítáme vás u článku, ve kterém se zaměříme na kurz, který se nazývá Alfa. Alfa je kurz, který se zaměřuje na křesťanskou víru a Boha. Byla pořádána na naší škole od října do ledna paní učitelkou Samcovou a předmaturitními ročníky. Tento kurz navštěvovalo mnoho lidí. Vítání byli všichni, od těch nejmenších po ty největší, dokonce se přišla podívat také paní ředitelka. Součástí byla dvacetiminutová videa, která se potom rozebírala, a občerstvení zdarma. Občerstvení bylo velice chutné, mohli jsme zde najít různorodé zákusky, ovoce a dezerty. Ve videu padaly otázky ohledně víry, na které jsme následně společně odpovídali. Také byly součástí videí rozhovory s lidmi. Někdy byla na začátku speciální aktivita, například na první alfu si Jan Miškej připravil netradiční poznávací hru. Nebo jsme v omezeném čase skládali vlaštovky a poté soutěžili, kdo ji hodí nejdál. Témata byla různá, například: Duch Svatý, odpuštění, modlitba, hříchy a další... V průvodním videu vystupovali dva kluci, kteří provázeli celým kurzem. I přes to, že videa byla v angličtině, bylo všemu krásně rozumět, protože to kluci vždy pěkně podali. Vždy ke konci jsme si všichni povídali o probraném tématu nebo o tématech jiných, které nás zrovna napadly. Nikdy nenajdete dvě stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: jídlo, promluva o tématu a rozhovor. Alfa sice již skončila, ale nezapomenejte a těšte se na pokračování, které se chystá! Nám osobně se tento kurz velice líbil a už se nemůžeme dočkat pokračování!

Rozhovory

Otázky pro Helču

1. Tušila jsi, jaký bude ten kurz?
2. Kolik sis myslela, že bude účastníků?
3. Byla jsi překvapena že přišlo tolik lidí?

Helča Krzyžánková: Alfa mě hodně překvapila, nevěděla jsem moc co očekávat a bylo to docela spontánní rozhodnutí, vůbec jsem nevěděla, do čeho jdu a bylo to naprosto skvělé! Videa byla super, kolektiv, přípravný tým, moc úžasných lidí! Potkala jsem spoustu nových kamarádů, hodně mě to povzbudilo i to, kolik lidí vždycky přicházelo, to mě dostalo, jsem za to moc ráda!

Otázky pro Matouše

1. Jaký byl pro tebe kurz?
2. Užil sis ho?
3. Změnil bys na něm něco?

Matouš Rucki: Alfa byla pro mě jako křesťana skvělou příležitostí a motivací k tomu, abych sem mohl pozvat své přátele a spolužáky. Skutečně se tak stalo. Pokaždé, kdy jsem měl možnost sem přijít, jsem vnímal obrovskou vděčnost, že spolužáci z mé třídy tvoří polovinu všech zúčastněných. Nejvíce nás bylo jednou ze tříd asi 14!!!

Každé setkání bylo zajímavé, a to především proto, že jsem si mohl vyslechnout mnohé názory známých anebo pro mě dosud neznámých lidí, které jsem tak mohl lépe poznat. Videa, která nás provázela každou Alfou, byla naprosto skvělá! Jsem rád za každého, kdo měl odvahu přijít, a všechny, kdo se podíleli jakkoli na organizaci tohoto skvělého jedinečného projektu. Bůh je dobrý, chvála mu za to.

Otázky pro Bety

1. Slyšela jsi o kurzu?
2. Jak vnímáš alfu?
3. Byl nějaký tvůj spolužák nebo kamarád v tom kurzu?

Bety Szlaurová: 1. Ano, slyšela. 2. Určitě pozitivně. Skvělá příležitost poznat se s novými lidmi a strávit s nimi fajň čas. 3. Jo, chodí tam pár mých kamarádů.

Otázky pro paní Samcovou

1. Jak vás napadlo udělat takový kurz?
2. Kdo to vymyslel?
3. Jak dlouho vám to trvalo připravit?

Paní Samcová: Protože kromě španělštiny učím ještě náboženství na 2. stupni ZŠ v Návsi, měla jsem původně v plánu ekumenickou výuku náboženství pro nižší gymnázium. Na festivalu United Ioni v srpnu ve Vsetíně mě však zaujala prezentace o Kurzech Alfa. Tím, že na naší škole v té době už fungovalo modlitební společenství a kurzy Alfa pro mládež organizují především studenti pro studenty, přišlo mi to jako lepší nápad. Byla to trochu hurá akce, o to víc si vážím vedoucích z řad studentů, že do toho šli se mnou a po absolvování potřebných školení jsme v říjnu mohli uskutečnit první ze třinácti úterních setkání, kterých se zúčastnilo kolem 30 studentů. Veškerý metodický a video materiál poskytuje Alfa, program si vedli studenti, moje funkce už pak byla jen zajišťovat občerstvení a technickou podporu. Podle počtu účastníků a jejich nadšených ohlasů soudím, že to mělo smysl. Letos je v plánu natáčení nové videoserie, tak doufám, že se nám kurzy podaří v budoucnu zopakovat!!

CO POSLOUCHAJÍ STUDENTI?

aneb Hudební okénko

autor: Růt Borská
ilustrace: Mája Divišová

Protože je Rok české hudby a hudba je příjemnou součástí života studentů, tak jsme se zeptali v anonymním dotazníku studentů našeho gymnázia na pár otázek ohledně hudby. Zde jsou jejich odpovědi.

1. Kolik hodin týdně stráví studenti poslechem hudby?

Méně než 1 hodinu **4** (1 kolečko = 2 odpovědi)

1-2 hodiny **10**

2-3 hodiny **4**

3-4 hodiny **6**

4-5 hodin **8**

Více než 5 hodin **26**

2. Jaký je nejoblíbenější hudební žánr studentů?

Pop **30**

Rock **12**

Country **1**

Metal **3**

Klasická hudba **3**

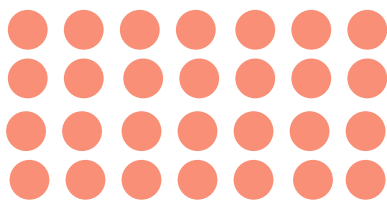
Jiný **9**

3. Jaký vliv má poslech hudby na náladu studentů?

Pozitivní **56**

Negativní **2**

4. Z jakého období mají studenti nejraději hudbu?

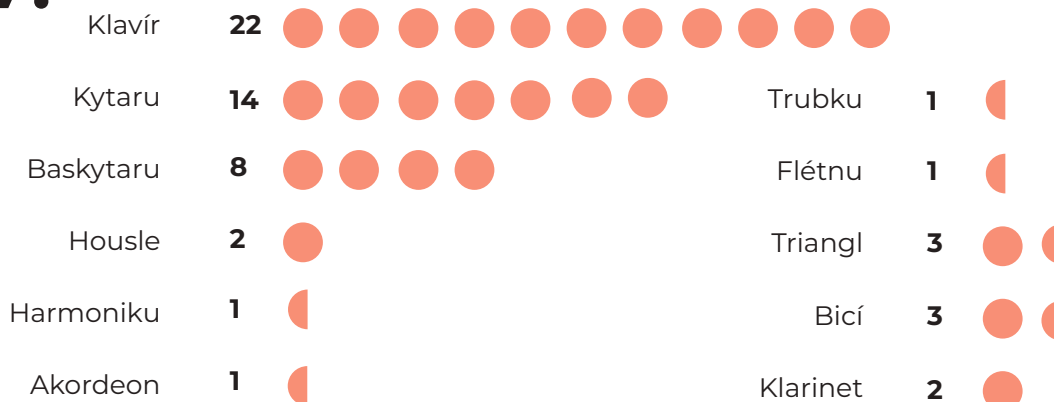
5. Hrají studenti na nějaký hudební nástroj?

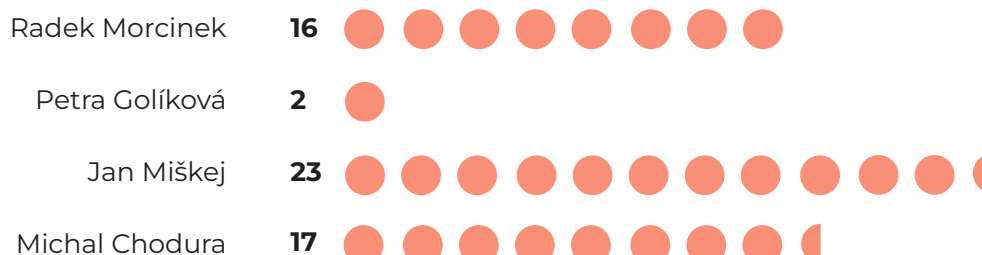
6. Pokud studenti hrají na nějaký hudební nástroj mají to jako koníček?

7. Jaký hudební nástroj poslouchají studenti nejraději?

8. Který porotce letošní Gymtristar byl studentům nejsympatičtější?

Závěrem, hudba je na gymplu velmi populární a jsme za to moc rádi, protože poslech hudby může být našim studentům ve volném čase posloužit jako dobrý způsob odreagování nebo se pomocí ní mohou dozvědět nové věci a něco nového se naučit.

ŠIFRA

autor: Sára Šimonová

	10.
	7.
	4.
	4.
	7.
	1.
	2.
	1.
	6.
	4.
	12.

